

”Det viktigste i min CV er å tjene min neste”

Carlos Barrios er ortoped og universitetsprofessor i Valencia.

14.06.2006

Carlos Barrios er fra Segovia og er 50 år gammel. Han tok sin utdannelse ved det medisinske fakultet ved ”la Universidad Autónoma de Madrid” og fortsatte siden med en doktorgrad og ytterligere spesialisering (klinisk karriere og forskningskarriere) i Pamplona og Stockholm. I 1993 ble

han ansatt ved det medisinske fakultet ved Universitetet i Valencia hvor han nå er professor i ortopedisk kirurgi og traumatologi. Han er medlem i forskjellige internasjonale forskningsgrupper. I 2003 mottok han i Seattle i USA en pris for sin kliniske forskning fra *Scoliosis Resarch Society*, en av de fremste utmerkelsene innen denne spesialiteten. Men dr. Barrios liv er ikke begrenset til universitetsverdenen, kirurgiavdelingen på sykehuset eller forskningsseminarer. Hans liv inneholder så mye mer, han er numerario i Opus Dei.

Hvorfra fikk du kallet til å bli lege og medisinsk forsker?

Vi leger pleier å forklare det med at det finnes forgjengere i slekten som vi kanskje slekter på. I mitt tilfelle fantes det noen svært betydningsfulle. Min farfar var en

høyt elsket og fremragende lege som begynte sin karriere i Ortigosa i provinsen Segovia. Tre av hans sønner – min far var en av dem – fulgte i hans fotspor og startet en kirurgisk klinikk i Segovia. Det var det miljøet jeg vokste opp i, og en av mine søstre og et søskenbarn bestemte seg også for dette yrket. Og nå finnes det en niese som også følger familiens tradisjon.

Hva tenker du på når du er i operasjonsstuen?

Jeg har viet meg til rygggradsoperasjoner i flere år nå. De tar 7-8 timer og er svært kompliserte. Det er meget viktig å gjøre skikkelige forberedelser og å studere hvert enkelt tilfelle. Når selve operasjonen kommer, konsentrerer jeg meg mye om selve inngrepet. Men når jeg ser hva jeg må gjøre, tenker jeg også på hva pasienten må lide og lider på en måte med ham, har smerter på

samme måte som ham. Da ofrer jeg dette arbeidet og disse smertene til Gud, og ber Gud om å gjøre ham frisk og om også å hjelpe alle andre som er syke. Og jeg ber verneenglene om at de kontrollerer mine hender og alle kirurgers hender slik at vi ikke skader våre pasienter.

***Å tjene sin neste* Hvorfor dro du til Sverige og hva lærte du der?**

Det var i 1985, etter at jeg hadde avsluttet min spesialisering ved Pamplonas universitetssykehus at jeg dro til Karolinska Sjukhuset i Stockholm for å arbeide på den ortopediske onkologiske avdelingen der. I de fem årene jeg bodde i Sverige, lærte jeg mye, fremfor alt en måte å arbeide på som var fylt av menneskelige dyder, orden, intensitet, strenghet og noe svært viktig – å være rolig i alle situasjoner. Dessuten var jeg så heldig at jeg fikk være med i begynnelsen av Opus

Deis apostoliske arbeid i Skandinavia, noe som gjorde at jeg ble kjent med den daværende prelat for Opus Dei, don Álvaro del Portillo, som reiste til dette landet minst en gang i året for å oppmuntre oss i vårt arbeid.

Hva sa Álvaro del Portillo til dere som tilhørte Verket og som var i Stockholm?

Han var en fantastisk person, svært elskverdig, full av kjærlighet og samtidig både ydmyk og derfor veldig hyggelig å omgås. Han kjente landet godt og visste at vi var i et land med svært få katolikker og han ga oss tro og optimisme. Han sa til oss at vi var der for å så og at det ville bli andre som høstet fruktene av vårt arbeid. Til oss forskere som da var på Karolinska – vi var fire, en brasilianer, en argentiner og to spanjoler – snakket han mye om at i et miljø som det vi arbeidet i og der

mye dreier seg om konkurranse, var det viktig å tjene vår neste, å hjelpe uten at det syntes og alltid vise frem et smilende ansikt.

Siden 1993 har du vært ved det medisinske fakultetet ved Universitetet i Valencia. Betydde det en radikal forandring?

Nei, egentlig ikke. Å arbeide ved et universitet betyr at man ofte konkurrerer med andre, ettersom det er viktig å ha en god CV som inneholder forskning og publisering. Men på den andre siden betyr det arbeidet der vi tjener vår neste at vi har å gjøre med individer som har fornavn og etternavn. Det er doktorander, elever, kolleger fra forskerforeningen osv. Dette at man bryr seg om andre og at man prøver å helliggjøre seg i arbeidet dag for dag, er den viktigste CV, den CV som gir oss tilgang til himmelen.

Prosjektet "Vær solid" Hva synes du om dagens studenter?

Jeg er ingen sosiolog, men min erfaring er svært positiv. Jeg skal forklare hva jeg mener. I 1992 fikk jeg være tilstede ved saligkåringen av Opus Deis grunnlegger. Johannes Paul II oppmuntret i en preken Opus Deis medlemmer til å være trofaste mot vår vei, og slik bære vitnesbyrd om evangeliet. Dette burde komme til uttrykk, sa han i "en apostolisk dynamikk som spesielt retter seg mot de mest trengende og de som mangler alt." Disse ordene ga en sterk gjenlyd i mitt indre, og jeg kommenterte det for en kollega som var med meg.

Da vi kom hjem, begynte vi å snakke om et prosjekt som skulle ha som formål å gi helsetjenester og sosialtjenester til spesielt trengende personer eller til de marginaliserte. Det var derfor vi startet vår forening.

Nå er vi en NGO (ikke-statlig utviklingsorganisasjon) som har mer enn 120 assosierte eller medarbeidere. Rundt 50 av disse har helsefaglig bakgrunn og arbeider i helsevesenet.

Men la meg vende tilbake til temaet. I 2002 satte vi i gang prosjektet som på engelsk går under navnet "Be solid" og som skal gi helsetjenester til barn i noen spesielt fattige områder i den tredje verden. I dette programmet kan studenter som har tatt eksamen de senere år delta. Hva mer kan jeg si? Den årlige konferansen som forklarer hva det hele går ut på har alltid mange deltakere, både assistenter og studenter som vil engasjere seg i forskjellige deler av prosjektet. Det finnes altså mange universitetsstudenter som ønsker å tjene sin neste.

Hva er ditt forhold til idretten, og spesielt til sykkelporten?

Et yrkesmessig forhold. Helt siden 1982 har jeg engasjert meg i idrettsskader og prøver å hjelpe profesjonelle konkurransesyklister. Jeg har forvandlet en hobby nesten til et yrke. Jeg har blant annet deltatt i flere "Tour de France" som idrettslege. Sykkelporten er en svært hard sport og de som hengir seg til den må ofre mye. Man lærer av dem å ta seg opp mange bakker – vanskeligheter – hver dag.

Er du med bare på yrkets vegne?

For å si som sant er så er denne idrettsgrenen noe som har fascinert meg siden jeg var liten. En skade hindret meg fra å vie meg til den på alvor. Siden kompenserte Gud for det og lot meg bli kjent med denne verdenen gjennom mitt yrke. Den dag i dag trener jeg sammen med en gruppe venner. Den prestasjon som

gjør meg mest stolt er at jeg har tatt meg opp på ”Tourmalet”. I mange år fulgte jeg deltakerne i bil, men fra for noen år siden har jeg hatt hellet til å krone den ved selv å tråkke på pedalene.

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://opusdei.org/nb-no/article/det-viktigste-i-min-cv-er-a-tjene-min-neste/>
(18.03.2026)